

De ce Moise și Ilie?

Duminică, 6 martie 2005

Evelyn Mangâru

De ce doi oameni și de ce chiar aceștia? De ce nu doi îngeri, doi serafimi sau doi heruvimi? Ce îi califica pe Moise și pe Ilie să vină la întâlnirea cu Isus, chiar atunci când El era pe punctul de a realiza cea mai importantă lucrare din toată veșnicia, chiar înainte ca El să treacă prin cea mai dificilă încercare pe care o puteau inventa forțele răului și când avea nevoie de cea mai puternică încurajare? Dintre toate ființele inteligente create de Dumnezeu, de ce au fost aleși tocmai ei doi?

Vă amintiți ce spunea Moise cândva? „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea” (Numeri 11:11-15). Cum Îl putea încuraja pe Isus acest Moise?

Și Ilie? „El s-a dus în pustie unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienuper, și dorea să moară, zicând: ‘Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei’” (1 Împ. 19:4). Cum putea să Îi întărească spiritul lui Isus acest Ilie?

Aceste cuvinte nu prea îi recomandă pe cei doi bărbați ca pe niște persoane capabile să încurajeze. Dimpotrivă.

Dacă ar fi fost să aleg eu din tot universul două persoane care să stea de vorbă cu Isus înainte de Ghetsemani și Golgota, Moise și Ilie ar fi fost ultimii la care m-aș fi gândit.

Singura explicație pe care o am este că Moise și Ilie care au venit la întâlnirea cu Isus pe munte nu erau aceiași Moise și Ilie care credeau la un moment dat că Dumnezeu este împotriva lor, că sunt singuri pe pământ și că moartea ar fi de preferat în locul vieții. Cu siguranță, Dumnezeu nu putea alege decât un alt Moise și un alt Ilie pentru a-L încuraja pe Isus.

Dar să vedem despre ce au vorbit cei trei pe munte. În Luca 9:31 găsim răspunsul: Ei au vorbit „despre sfârșitul Lui pe care avea să-l aibă în Ierusalim.” În curând, Isus urma să Se confrunte cu cea mai teribilă încercare și cu o foarte puternică stare de depresie. El avea nevoie de susținere cerească, iar Tatăl nu a întârziat să l-o ofere. El știa că Fiul Său trebuie să

comunica cu cineva care trecuse printr-o situație asemănătoare și care ieșise biruitor. Moise și Ilie pe care Tatăl i-a adus la întâlnirea cu Isus nu erau aceiași care cândva se credeau părăsiți de Dumnezeu și își doreau moartea. Moise și Ilie aflați acum pe munte cu Isus erau participanți și biruitori în marea controversă, care în momentele de depresie aleseseră să asculte „susurul blând și subțire” al glasului ceresc. Ei învățaseră să deosebească acest „susur blând” de „vântul tare,” „cutremurul de pământ,” și „focul” amenințător. Moise și Ilie aflați acum pe munte se confruntaseră cu natura umană, îi cunoșteau slăbiciunile și învățaseră că Tatăl nu părăsește niciodată, oricât de groși ar fi norii care Îl acoperă. Privind la ei, Isus își întărea asigurarea vitală că Tatăl va fi cu El până la capăt, până dincolo de mormânt – o asigurare greu de păstrat în momentele apăsătoare ale ispitei, dar cu atât mai important de întărit acum.

Ce bine pentru noi că la întâlnirea cu Isus au fost trimiși Moise și pe Ilie – doi martori incontestabili ai prezenței active, pline de grijă și dragoste a lui Dumnezeu în viața omului chiar și atunci când depresia ne cuprinde și nu ne lasă să vedem dincolo de mormânt.

Indiferent care ar fi cauza depresiei noastre (conștientizarea propriului păcat – vezi David; teama de „Izabela” și sentimentul singurătății – vezi Ilie; prea multe responsabilități – vezi Moise; împotrivirea față de voința Duhului Sfânt – vezi Iona), Tatăl ne cheamă pe munte să ne întâlnim în rugăciune cu El. Și nu vine singur, ci împreună cu Isus – Omul care S-a confruntat cu cel mai profund sentiment de depresie (vezi Mat. 26:38; 27:46) și a ieșit biruitor. Biruitor pentru mine și pentru tine. În Hristos suntem toți biruitori.

Și chiar dacă acum nu suntem deprimați, la un moment dat vom fi. Sună pesimist, dar aceasta este realitatea. Păcatul este scris în ADN-ul nostru cu un priboi de fier. Este o sursă permanentă de dezamăgiri pentru ființa umană. Depresia nu este păcat. Dar păcatul produce depresie. Iar Isus S-a confruntat cu păcatul în cea mai pură, cea mai hidoasă formă a lui. El a luat păcatele întregii omeniri (toate motivele de depresie), le-a închis în Sine, și S-a dat pentru a suferi moartea a doua în locul nostru. Iar ADN-ul lui David, pe care l-a moștenit și El, este ADN-ul nostru. Nu putem rămâne indiferenți față de acest adevăr.

De fiecare dată când venim pe muntele rugăciunii și ne deschidem inima înaintea Tatălui, primim asigurarea că suntem fiii Lui preaiubiți. Este vital să știm acest lucru, și să-l știm bine! Isus a primit această asigurare (vezi Luca 9:35), și ea a fost pentru El o ancoră care nu s-a rupt atunci când a izbucnit furtuna și norii groși nu-L lăsau să vadă dincolo de mormânt. Slavă Tatălui nostru ceresc pentru ancora agape!